

LJUBEZEN.

Tisočletij sanja te je objemala,
tisočletij besede so se ti bližale,
tisočletij noči so te križale,
tisočletij srca ob tebi so se vnemala,
o ljubezen.

Tisočletij sanjo živim,
tisočletij besede živim,
tisočletij noči živim,
v plamenih tisočletnih src gorim,
o ljubezen.

Tisočletij sanjo slutim,
tisočletij besede slutim,
tisočletij noči čutim,
plamene src bodočih tisočletij čutim,
o ljubezen.

O ljubezen:
Kedaj te sanja ne bo objemala,
kedaj se ti besede ne bodo bližale,
kedaj te noči ne bodo križale,
kedaj se srca ob tebi ne bodo vnemala —
kedaj, o ljubezen?

SFINGA.

Večkrat me zdolgočasi naš čas
in grem in odpiram piramide in mumije budim
in ž njimi govorim jezik, ki je blizu.
Ime mu je Sfinga: človek.

Oči imá — daljo merijo iz biti v Biti:
dolga pot.
Oči imá — daljo merijo na znotraj:
dolga, dolga pot.

Vprašam se: kedaj okameni zver štirih nog: meso,
vprašam se: kedaj bo v eno samo pot zamišljeno
človekovo okó —
Skozi saharo življenja divja vihar:
Nikdar, nikdar!

MISLI V ROJSTNI NOČI.

Nocoj — nocoj ne vem, da jočem
in ne vem, da živeti hočem.
Drugi vedó
in vedó za novo zvezdo, ki je prišla
na nebó.

Prešla je noč in jutro vzžarelo:
veselo
se dramí
solnce za gorami —
jaz vem, da sem.

Poldán. V solnce gledam — pogled je mračán:
Za svoja leta starega sveta ne vidim nikjer.
Čakam, da pride večer: v njem naj svet vzžari
in se vtrne
in pade skozi megle črne v mojo roko —
v njej se vgaši v spoznanje globoko visoko:
Večnost.

Jos. Lovrenčič.